ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

№ 13. КИЇВ, ЛИПЕНЬ 1947 р.
РІК ВИДАННЯ VI

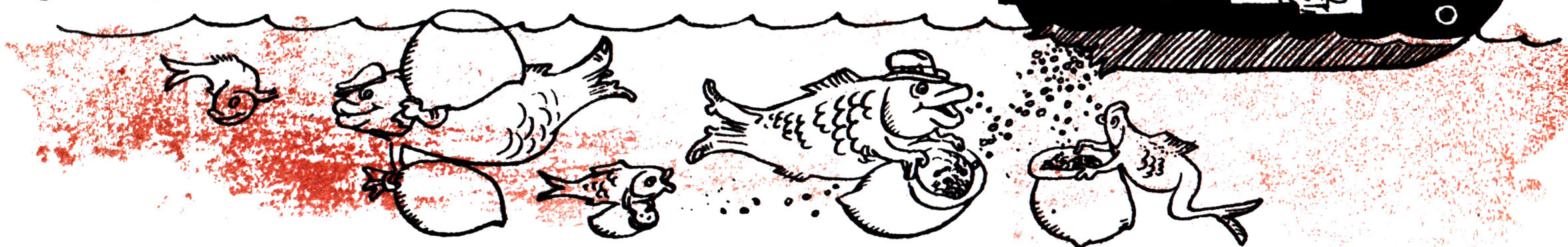
СЛАВНІ ХЛОПЦІ-ЗАПОРОЖЦІ!

Тарас Бульба. — Добре, синки, добре!

Мал. В. Гливенка

perec-ua.
perec-ua.

Дрейф на Дніпрі

Дніпро тихо несе свої голубі води, а на березі гримлять громи, спалахують блискавки, і по всіх телефонах Дніпровського річкового пароплавства старший диспетчер розносить всіх молодших диспетчерів:

— Де зведення? Чому нема зведень? Якщо за годину не буде зведень про підготовку до перевезень зерна, Дмитро Архипович всіх нас перемеле на борошно!

Опівдні зведення надійшли. В кабінеті начальника Дніпровського річкового пароплавства Дмитро Архипович Орлов нас інформував:

— В основному, все йде як слід. Ремонт тоннажу ведеться точно за графіком. На пристанях підготовку до приймання хліба майже завершено.

В піднесеному настрої вирушили ми в мандрівку по Дніпру.

«УРА-ГРАФІК»

В одній із кімнат управління пароплавства висить круглий годинник і видзвонює завжди більше, ніж показують його стрілки. Ненормальність цю можна було б вже давно усунути, але якось зразу не зібрались, а потім рукою махнули, хай собі дзвонить.

Пригадався нам цей годинник, коли ми знайомилися із станом флоту, виділеного для перевезення зерна. Того самого флоту, про який начальник пароплавства сказав:

— Ремонт тоннажу ведеться точно за графіком.

У відділі промислових підприємств інформацію т. Орлова доповнили такою деталлю:

— Згідно з графіком, сьогодні на ремонті повинно бути 25 барж. Поставлено тільки 8.

В судномеханічній службі ми дізнались: на цей же день, знову-таки, згідно графіка, з ремонту мали вийти 9 барж. Вийшло 2.

А в доку судноремонтного заводу ім. Сталіна старий майстер висловився з цього приводу так:

— Те, що в пароплавстві вважають за графік у нас, в доку, звуть «ура-графік». Відповідно з графіком пароплавства, ми баржу № 53 повинні були здати з ремонту ще 16 червня. Строк минув, а де вона, ця баржа? Її ще навіть в док не завели. Або баржі №№ 313 та 6142. Їх теж 16 червня мали випустити з ремонту, а вони тільки 15 червня були поставлені на зачистку. От вам і графік! А мине якийсь місяць — заженуть в док цілий караван суден, і давай штурмувати, давай «на ура» латати. От вам і «ура-графік».

ПЛОМБІРАТОРИ І КОМБІНАТОРИ

Возити хліб — одна справа. Довезти його без втрат — зовсім інша.

Клієнти, які вже користувались послугами пароплавства, часто згадують Архімеда:

— Тіло, занурене в воду, втрачає у вазі...

З Кам'янки недавно відчалила баржа № 2189 з 321 тонною пшениці. На пункті призначення пшениці виявилось на дві тонни менше.

В баржі, яка прибула до Києва з пристані Переяслав, клієнт недорахував 15.500 кілограмів зерна, а у транспорті хліба, що був навантажений в Черкасах, невистачало 38 тонн хліба.

Чому пропадає хліб?

Чому в комерційному відділі пароплавства тріскаються шухляди від актів на нестачу?

Чому, потрапивши у дніпровські води, зерно втрачає у вазі? На тисячу «чому» є одна відповідь:

— Привільно живеться шахраям у Дніпровському річковому басейні.

Нема порядку у ваговому господарстві.

У Каневі зерно важать тачками. Один раз тачку вивірять і цілий день насипають зерно «на-око».

На пристані Мишурино ваги несправні а вантажний пункт вночі не освітлюється.

Перевезення зерна потребує пильного контролю. Його нема. На пристанях ждуть пломб і приладів для пломбування. Замість них тов. Знаменський — заступник начальника служби експлуатації — пропонує свої раціоналізаторські заходи:

— Можна і без пломб обійтись. На пристані Остер т. Кулаков пломбує баржі з зерном сургучем і знайденим на горищі металевим штемпелем. Теж непогано виходить.

Чим не пломба!

НЕВЕЛИЧКИЙ КАТАР

Запорізький пункт «Заготзерно» стоїть над самим Дніпром. До ріки елеватор простяг, наче руки, два довгі транспортери «Норія». Ними елеватор вбирає в своє нутро зерно із барж.

Руки здорові, а нутро — хворе.

— У нутра невеличкий катар, — каже директор пункту «Заготзерно» Іван Кіндратович Васильєв.

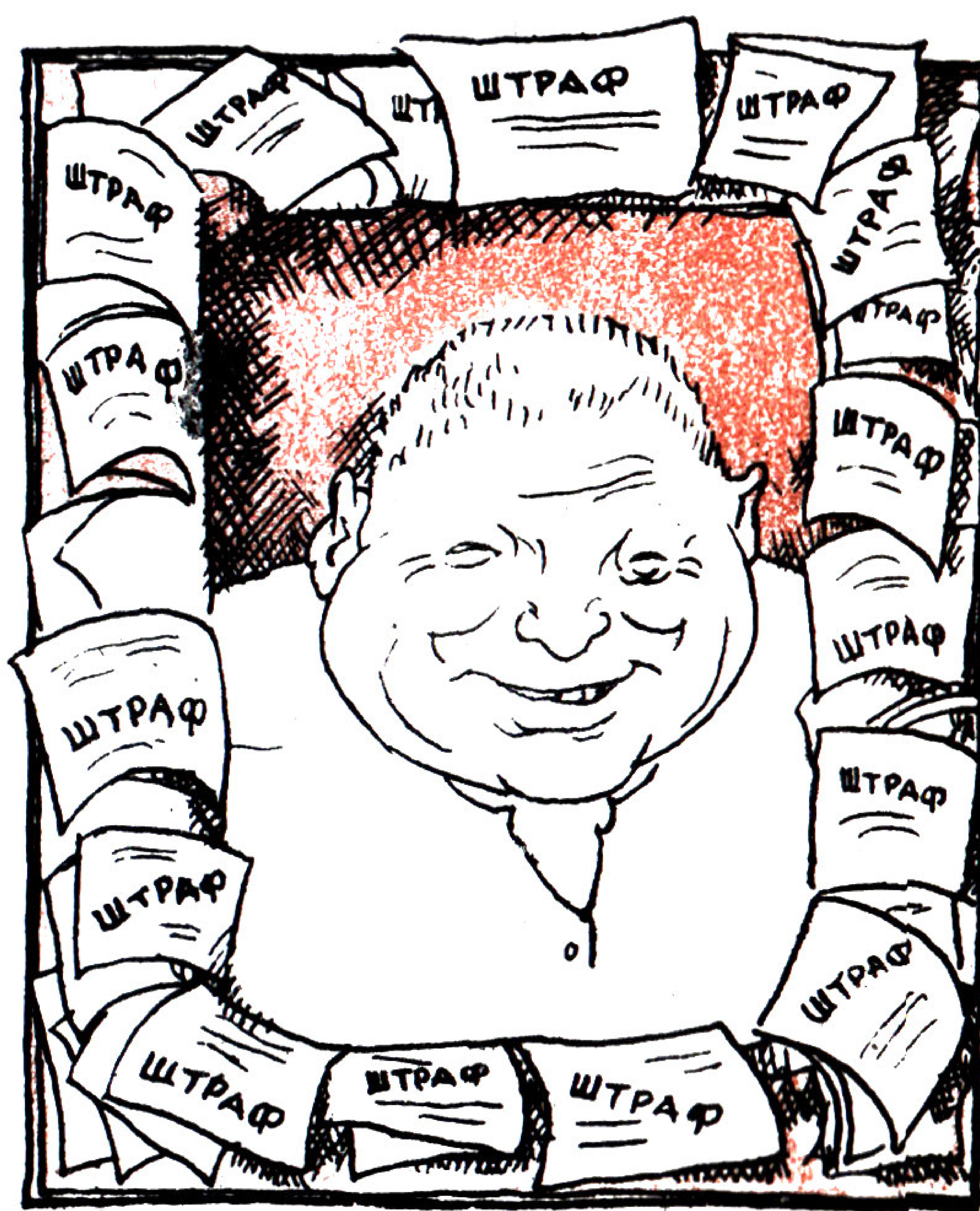
Внутріелеваторне транспортування здійснюється за допомогою агрегата «Редлер». З п'яти моторів, які потрібні для того, щоб діяв агрегат, є тільки один.

— Не дають моторів, — пояснює т. Васильєв. — Вищі інстанції не допомагають.

На 15 серпня заплановано вивершити будівництво робочої башти. До роботи ще не приступали.

— Не допомагають вищі інстанції, — скаржиться т. Васильєв.

Торік при тій же «механізації» і при тому ж «катарі» елеватор виплатив пристані за нерестій барж тисячі карбованців штрафу. Цього року план збільшився, і Іван Кіндратович Васильєв зайнятий вичисленнями: на скільки ж збільшиться сума штрафу в цю навігацію.

Ілюстрації К. Заруби

ВОДОБОЯЗНЬ

Трипілля стоїть на Дніпрі. Орлик і Переволочна — теж. Але чомусь з навколишніх колгоспів, що розташовані близько цих пристаней, хліб возять на залізничні станції — за 70—80 кілометрів, витрачаючи на це десятки тонн пального.

В чому справа? Що заважає перевозити хліб водою?

Скрізь пояснюють однією і тією ж причиною: нема підходів для барж.

Розчистити підходи — справа одного—двох днів. Це не так важко зробити. Значно важче — домовитись, хто це зробить: пристань чи «Заготзерно».

Торік домовлялись — не дійшли згоди. Цього року і думати про це перестали.

* * *

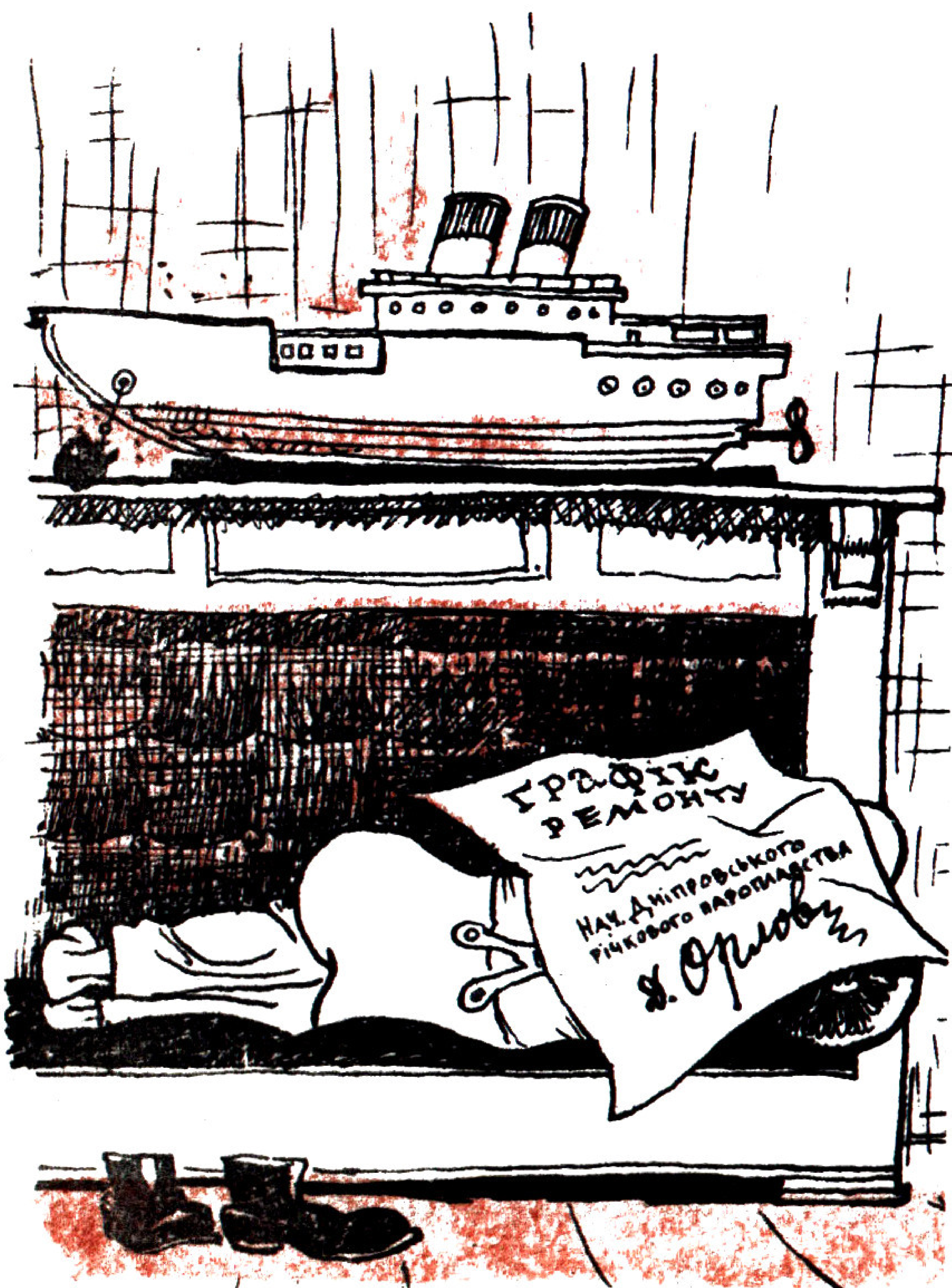
Перед нашим від'їздом начальник Дніпровського річкового пароплавства запевняв:

— На пристанях підготовку до приймання хліба майже завершено.

І пригадався нам (у котрий уже раз!) злополучний годинник з пароплавства: видзвонює одне, а показує зовсім інше.

Б. ГРЕК

Спецкор Перця.

УЧЕНЬ РАДЖАРА ОГЛИ

(Східна легенда)

Було це давно... Над священними водами Гангу у затишку пальм, бананів жив відомий всьому Сходу старий поет Раджар Огли. Кожне слово його люди сприймали, як заповіт, кожний вірш композитори клали на музику, і народ співав ті вірші по всіх країнах від Гангу до Нілу.

Як і у всякого поета, у Раджара Огли були учні. Найкращим з них був молодий бенгалець Дайнар. Старий поет любив його за щирість, за розум і молодість. Раджар Огли високо цінив вірші Дайнара. Слухаючи їх, він відчував, що талант молодого бенгальця не має собі рівних, та, маючи добре серце, старий поет не заздрив йому, а, навпаки, радів за свого учня.

Але критики зовсім інакше ставились до Дайнара. Для них він був ще невизнаний, невідомий нікому поет, початківець. Кожний вірш Дайнара вони зустрічали в багнети. Діставалося поетові! Ой діставалося! Маловідомий Дайнар аж схуд від тих бамбукових рецензій.

Одного разу Раджар Огли побачив свого учня, і той розповів йому про своє горе.

Раджар Огли замислився. Він вірив у талант Дайнара, але не міг не вірити і критикам.

— Очевидно, твої вірші ще не досконалі, сину мій, — м'яко сказав він, щоб не образити Дайнара.

— Ви знаєте, що мої вірші варті іншої оцінки, мій вчителю, — сміливо відповів бенгалець. — В мене ще нема такого імені, такої слави, і тому...

Раджар Огли подумав. Обличчя його посуворішало.

— Ти помиляєшся, сину мій. Ти не поважаєш критику. Дійсно, мене хвалять... Можливо, занадто вже хвалять. Та я не думаю, що до цього спонукає моя слава. Я хочу, щоб ти обгрунтував свої закиди,—сказав Раджар Огли.

— Це дуже легко зробити, о, мій високий вчителю!

— Як? Порадь, сину мій.

— Хай мій учитель одбере з моїх віршів найменш вдалі і підпише під ними своє ім'я. Мені ж дозвольте підписати кращий з ваших віршів... Ми надрукуємо їх, і тоді мій вчитель побачить, що з цього вийде.

— У тебе гаряча голова, Дайнар! — весело вигукнув Раджар Огли. Йому сподобалась витівка Дайнара.

Другого ж дня газети видрукували на перших сторінках вірша за підписом Раджара Огли і на четвертих сторінках вірш, підписаний Дайнаром. А ще через кілька днів старий Раджар читав критичні статті. Яких тільки дифірамбів не співалося на адресу Раджара Огли! На чому світ стоїть — лаяли Дайнара. Молодого автора зовсім нищили, називали бездарою!

Старий поет сміявся довго, до сліз, до втоми.

— Я прожив свій вік і не знав що я такий нікудишній поет, — сміючись, сказав він, — ти розкрив мені очі, сину мій. Тепер я ще більше починаю вірити в твій талант і розум. Живи й твори. Я буду з радістю підписуватись під кожним твоїм віршем. Я вже старий... Дні мої пораховані... Я маю вже досить слави... Продовжуй мене, сину мій. Я щиро буду радіти з твоїх успіхів.

Протягом кількох років газети й журнали східних країн без кінця славили все, що з'являлося в пресі за підписом Раджара Огли, і нищівно, без жалю добивали «молодого Дайнара», який підписував вірші свого вчителя.

Перед смертю старий Раджар Огли запросив до себе критиків.

— Друзі мої, — звернувся він до них, — спасибі вам за увагу, яку приділили ви моїм творам, особливо за останні роки. Але перед смертю я мушу вам розкрити одну таємницю. Все, перед чим ви так щедро кадили свої фіміами, було написано не мною, а моїм учнем — Дайнаром. Мої ж вірші підписував він.

Звістка про те, що в джунглях зникли всі змії, що Ганг і Ніл потекли проти течії, — не вразила б так критиків, як ці слова поета.

— О вічний Будда! О, святий Аллах!.. — в нестямі вигукували вони — Як ми помилялись.

— Чорний дух ночі затьмарив нам розум!

— Ні, ви не зробили помилки. Вірші Дайнара заслуговують високої похвали. Відходячи в інший світ, я заповідаю вам: будьте чесними. Цінуйте не ім'я автора, а його твір. Хай ваша совість буде чиста, як сльоза немовляти, а серце відважне, як барс.

* * *

Було це давно, та мораль цієї східної легенди хай завжди пам'ятають наші критики, які іноді вирішують долю молодих письменників.

Юрій МОКРІЄВ

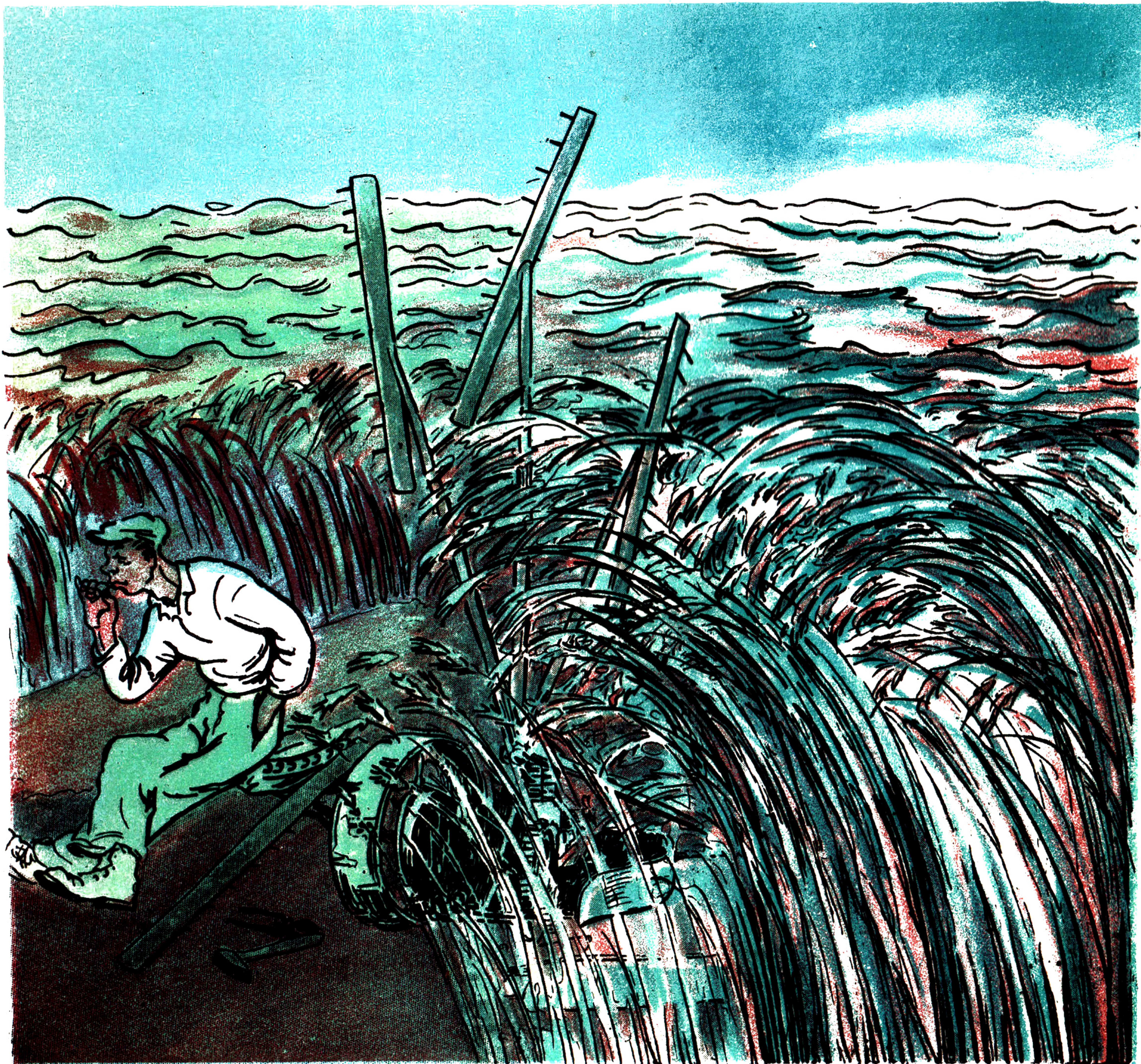
ЗА КУЛІСАМИ ФРАНЦІЇ

Мал. О. Козюренка

Американський режисер. — Приготуйтесь до виходу, містер де-Голль!

Мал. К. Агніта

КОЛИ ХВИЛЮЄТЬСЯ ДОЗРІЛА НИВА...

Коза-дереза

(ХРОНІКА)

1944 рік.

У Гребінківському районі, на Полтавщині, об'явилася коза-дереза. Зорієнтувавшись у нових умовах, коза-дереза зайняла не зайчикову хатку, а 2 будинки Гребінківської МТС.

1945 рік.

Стукає в свої будинки дирекція МТС, вимагає звільнити їх, а коза-дереза відповідає:

Я коза-дереза
МТС'у знать — не знаю, —
У будинках проживаю.
Добре це запам'ятайте
І мене не зачіпайте!

Дирекція знову стукає в двері:
— Я тебе в суд подам!
А коза сміється:
— А я суду не боюся!..

20 лютого 1946 року.

До будинків знову стукають.
— Хто там? — питає коза-дереза.
— Я Полтавський облвиконком. Зобов'язую звільнити приміщення!
А коза-дереза сміється:

— Знать тебе не знаю
І будинків не звільняю!

20 лютого 1947 року.

До будинків знову стукають.
— Хто там? — питає коза-дереза.
— Я Полтавський облвиконком... (і так далі, як і 20 лютого 1946 року).

Березень, квітень, травень, червень 1947 року.

МТС до народного суду: — Виселіть козу-дерезу з наших будинків!

— Не можу, — відповідає народний суддя т. Бонько. — Це не проста коза дереза, а голова райвиконкому т. Труш і зав. райвідділу зв'язку т. Лисов. Боюсь! Їх двоє, а я один.

— Так ви ж суддя, — каже дирекція МТС. —Ви їх по закону з будинків виселіть.

— Нікого вони не слухають, — розвів руками суддя. — Їх уже Полтавський облвиконком двічі виселяв — не виселив. А я й поготів не можу.

— Як же нам бути? Директор МТС у приватному кутку живе, заступник по політчастині та старший агроном і кутка не мають— на столах у конторі сплять!..

Відома казка про «Козу-дерезу» закінчилася на тому, що приліз «Рак-неборак», закричав: «А я рак-неборак, як ущипну, буде знак». схопив козу-дерезу клешнями й вигнав її з зайчикової хатки.

Чи знайдеться на Полтавщині такий сміливий «рак-неборак», який виселив би зухвалу Гребінківську «козу-дерезу» з будинків МТС?

С. ЗАЯРКО

„Університет на дому"

Передплатники бібліотеки «Університет на дому» одержали за весь час лише дві книжки.

Добру справу
розпочато —
Всім вона відома:
Університет кінчати
Можна навіть вдома.

Лиш томів би тих
діждаться
Після передплати.
Мусять їх аж
вісімнадцять
З Києва прислати.

Час минає — на полиці
Усього два томи.
Університет в столиці,
А читач... удома!

Дмитро БІЛОУС

„ЛІМІТНА" ПОЕЗІЯ

«Енергозбут Київенерго» збагатив нашу поезію новими «лімітними» зразками. Ці римовані досягнення прикрашають випущені ним барвисті плакати. (Тираж 10.000 прим.).

У першому випадку «лімітна» поезія звучить так:

«Лимит — закон!
Будь в нем ты точен,
иначе — будешь обесточен!»

В другому:

«Днем не надо лампу жечь,
Киловатты чтоб сберечь,
и не только киловатты, —
сохранишь свои глаза ты!»

В третьому: ...Але досить і того, що «точен—обесточен» та «киловатты — глаза ты» римував якийсь П. Мошковський, а редагував Кізяченко.

●

З оригіналом згідно

Голова Любомльської міськради, Волинської області, тов. Типикін Д. І. подав голові Любомльського райвиконкому таку заяву:

ЗАЯВА

В зв'язку з тим, що, працюючи головою міськради м. Любомль, Волинської області, мої зуби прийшли в негідність і потрібують такі негайної заміни, прошу поставити питання про мої зуби на засіданні виконкому та винести рішення, щоби замінити мої зуби штучними зубами за рахунок держави, зобов'язавши цю роботу провести негайно Зав. райздороввідділу тов. Нагієва.

В проханні прошу не відмовити.

Голова міськради м. Любомль Волинської області ТИПИКІН.

Через п'ять днів райвиконком виніс по заяві тов. Типикіна таку постанову:

«СЛУХАЛИ: Розгляд заяви голови міськради м. Любомль Волинської області тов. Типикіна Д. І. про лікування зубів.

ПОСТАНОВИЛИ: Розглянувши заяву голови міськради м. Любомль Волинської обл. тов. Типикіна Д. І. про заміну та лікування зубів, установлено перевіркою на місці, що зуби в голови міськради тов. Типикіна прийшли в негідність на державній роботі і потрібують такі негайної заміни з чистого золота, Любомльський Райвиконком постановляє:

1) Замінити зуби тов. Типикіну Д. І. протезами з чистого золота.

2) Зобов'язати Зав. Райздороввідділом тов. Нагієва приступити до заміни зубів за рахунок держави.

3) Зобов'язати зав. райфінвідділом тов. Смолярчука профінансувати це мероприємство.

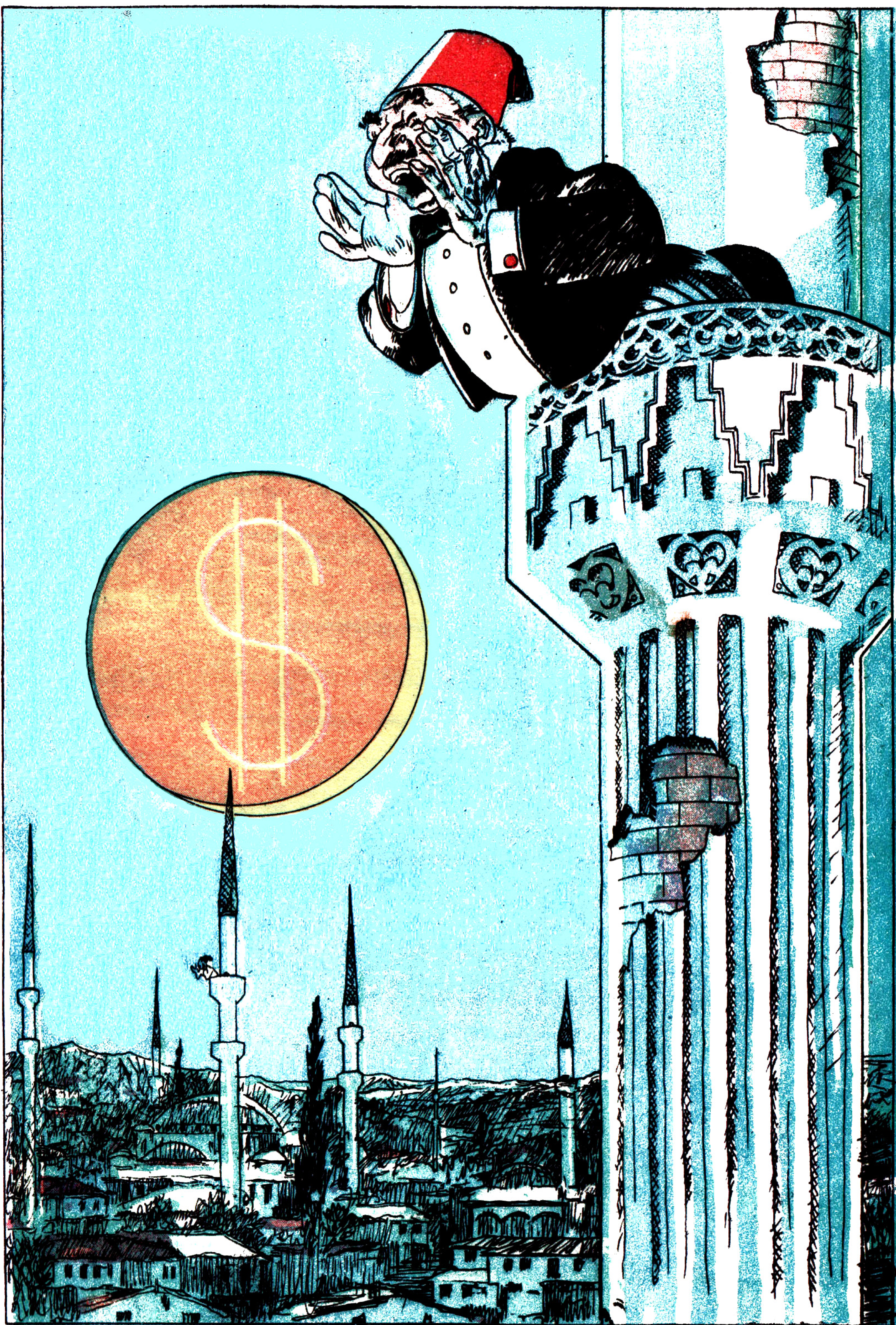
4) Зав. Райздороввідділом тов. Нагієву доповісти на засіданні райвиконкому про наслідки проведеної роботи.

Голова виконкому Любомльської Райради депутатів трудящих ФОМІН.

Секретар Райвиконкому
ЗАПОРОЖЧЕНКО»

НОВІ БОГИ, НОВІ ПРОРОКИ
(З турецьких картинок)

Мал. К. Заруби

— Немає бога, крім долара, і Трумен — пророк його!

МУХА НА ЛІТАКУ

(Байка)

Разом із нами в літаку
Летить звичайна муха.
До всіх нахабно пристає,
Дзижчить усім у вуха.

На ній стандартні два крила
І все, що личить мусі.
Вона гаса по літаку
Й гуде:
«Ви гляньте, друзі!

Землі не видно. Тучі геть
Її від нас закрили!
Я у захмарну височінь
Лечу на власних крилах!

Куди до мене тим орлам,
Оспіваним цар-птицям!
Такий політ їм і вві сні
Ніколи не присниться!

Лише мені одній ширять
Призначено в сузір'ях.
Тепер орли — це не орли —
Мушва в орлиних пір'ях!»

В екстазі дикому вона
Горлає що є духу:
«Хай знають всі там на землі—
Орел я, а не муха!..»

Та ось приземлився літак.
Усі ми повставали,
І десь (при виході, мабуть)
Ту муху притоптали.

* * *

Мораль потрібна? Мабуть, ні.
Кому мораль читати?
Орлам?.. Та мухою ж із них
Ніхто не хоче стати!
Про мух та інших хвастунів
Мораль давно відома:
Хотіла жаба стать волом
Та луснула сірома.

Віталій ЯРОШ

Остап ВИШНЯ

Про ентузіастів і неентузіастів

Запоріжжя!..

Чудесне місто і славною своєю історією, і казковою сучасністю.

Дніпробуд, Дніпрогес, Запоріжбуд, алюміній, ферросплави, комбайни, текстовініт... і т. д., і т. п.

Нове Запоріжжя — прекрасне місто, все в зелені, з асфальтовими дорогами, чудесними будинками...

Сонце над Запоріжжям щедрогаряче... Пече.

До Нового Запоріжжя з старого міста кілометрів з п'ятнадцять...

Ходить трамвай, але ви краще їдьте туди автом, бо про свій трамвай запоріжці склали таку пісеньку:

— Ай-ай-ай-яй-я-я-я-яй —
Отакий у нас трамвай!

А інші ще додають:

Не вір «Трамвайенерго» ані трішки,
Ходи, брате, краще пішки.

Доїхали до Нового Запоріжжя.

* * *

Тепер давайте походимо по селищах № 14 чи 13, чи 15...

Треба вам знайти вашого знайомого, що живе на такій-от вулиці, будинок № такий-от...

От ви ходите й шукаєте...

Ну, й ходіть собі: все 'дно не знайдете, бо, штукатурячи будинки, взяли й позамазували назви вулиць і номери будинків...

Знайшли ви свого знайомого, чи не знайшли, треба вертатися додому...

Автобуси ходять, але їх не так багато, а є удень перерва, коли автобуси відпочивають...

Тоді ви прицілюйтесь скочити на проходящу вантажну машину.

Машин цих їздить тут силасиленка, і на перехрестях доріг ви бачите таку картину: біжить машина, а за нею біжить чоловіка з п'ятнадцять народу, хапаються за борта й ускакують у кузов...

Шофери, як правило, біля перехрестя «газують», треба бути дуже метким та бистрим, щоб вскочити в кузов.

Приїхали ви додому, у гуртожиток «Запоріжсталі». Відпочили з дороги й пішли в чайну № 4 на вулиці Ентузіастів у селищі № 6.

Там є меню, де написано: молоко, простокваша, сметана, чай...

— Дайте молока!
— Нема!
— Ну, дайте простокваші!
— Нема!
— Ну, тоді дайте сметани!
— Нема!
— Чаю, кінець кінцем, дайте!
— Нема!
— А чому ж у вас цього всього нема?
— Нам невигідно цим торгувати!
— А навіщо щодня це в меню пишете?
— Пишемо, бо ми «чайна»!

* * *

Ну, а тепер поїдемо до старого Запоріжжя...

— Давайте зайдемо в музей!
— Не зайдемо!
— Чому?
— Нема музею! Запорізький музей у Мелітополь вивезли!
— Чому?
— А тому, що приміщення музею забрав обласний відділ культосвітніх установ!
— Невже?
— Факт! Тепер школярі забігають іноді до музею і тетеріють:
— Дивись, Павле, такий молодий блондин, а вже експонат музейний! Чудо!

Не пощастило побувати в Запорізькому музеї, ходімо в ресторан «Інтурист» — повечеряємо.

— Ходімо!

Зайшли.

— Дайте нам, просимо дуже, біфштекси. Можна?
— Можна! Будь ласка!

Подали біфштекси...

— Давайте ж ножики!
— Ножиків нема!
— А як же їсти?
— А так: рвіть зубами.

Отак годують в Запорізькому «Інтуристі», ресторані першого розряду...

А ціни там «першорозрядні», значно «першорозрядніші», ніж, приміром, у Києві...

— Ну, тепер ходімте, подивимось, як театр у Запоріжжі відбудовують.
— А як?
— Там і досі висить плакат:

Таким буде театр в 1947 році...

— Ну, й добре!
— Ні, не дуже добре! Краще б написали, що таким театр не буде зовсім!
— Як так?
— Вивели стіни. Подивились: не так! Розібрали, одступили метрів на два, нові стіни виводить почали. Зупинились. А може й це не так? Тепер, кажуть, проекта переробляють! Переробляють — переробляють, а потім дивляться: «А може, мовляв, і це не так?»
— А коли ж буде так?
— Хто й зна!

* * *

Говорили ото все ми про запорізьких неентузіастів тому, що, на жаль, згадують про них у Запоріжжі дуже рідко. Ніби й не помічають. А мовчати про них не можна, бо ці неентузіасти гальмують невпинний рух запоріжців-ентузіастів уперед, часто заважають, створюють зайві труднощі. Гальмо, хоч воно й паршивеньке — все ж гальмує. Треба його позбутися...

* * *

Запоріжжя!..

Перекинулася через Дніпро казкова гребля відбудованого Дніпрельстану, що вже дає електричний струм.

Гордо піднялися на свої могутні ноги домна № 3 і теплоелектроцентраль на «Запоріжсталі» силами чудесних ентузіастів-будівельників «Запоріжбуду»...

Ось-ось застугонить своїми рольгангами «слябінг», і полетить з-під прокатних станів тонкий сталевий лист.

Загуркоче алюмінійовий завод та завод ферросплавів!

І залунає могутня пісня перемоги на господарчому фронті з грудей десятків тисяч прекрасних наших людей — ентузіастів-будівельників і експлуатаційників!

Хай лунає!

Запоріжжя.

ВОРОГ ПОВТОРЕННЯ

Мал. Бе-Ша

— Двадцятий раз вам говорю, що я не люблю повторюватись!

ПІСЛЯ МАТЧУ

(Загадка для аматорів футболу).

Мал. В. Гливенка

Про що говорить вираз облич цих болільників: виграли київські динамівці, чи програли?

perec-ua.

perec-ua.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

За участь у будівництві школи в райцентрі Чорнобаївський райвиконком ще в серпні 1946 року повинен був сплатити колгоспам ім. Шевченка та ім. Ілліча 2000 крб. Проте, не сплатив. В другій половині серпня минулого року будівництво школи було передано Золотоніській будівельній дільниці Полтавського облсільбудтресту. Голова райвиконкому т. Рудич запропонував колгоспам стягти борг з... будівельної дільниці. Ми, звичайно, категорично відмовилися сплачувати чужі борги. Але суддя т. Іванюта вже в цьому році виніс рішення про стягнення з дільниці грошей на користь обох колгоспів. Своє рішення т. Іванюта мотивував тим, що райвиконком він судити не може. Що ж тоді може т. Іванюта? Покривати незаконність? Але це ж в обов'язки народного судді не входить.

В. ОРЕЛ,
начальник Золотоніської будівельної дільниці.
Полтавська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

У Попельнянському районі демонструється новий кінофільм. Постановник і головний режисер т. Курочкін — начальник Житомирського обласного управління кінофікації. Помічник режисера т. Бергельсон — зав. Попельнянського райвідділу кінофікації. Новий фільм — твір своєрідного колориту. Знімався він за таким сценарієм:

Село Ставище. Сільрада. Два колгоспи. Складаються. Купують кіноапарат, динамік і посилювач. Уповноважений сільради їде в Житомир до Курочкіна. Курочкін відмовляється реєструвати кіноапаратуру. Сільрада. Два колгоспи. Пишуть листа своєму землякові — депутатові Верховної Ради СРСР М. Т. Рильському. Курочкін м'якшає. «Привозьте апаратуру на «технічний перегляд». Привозять. Здають до майстерні обласного управління. Курочкін викликає Бергельсона. Передає йому ставищанську кіноапаратуру. Сільрада. Два колгоспи. Пишуть протести. Курочкін кладе протести під сукно. Бергельсон експлуатує чужу апаратуру. Минає 18 місяців. Сільрада. Два колгоспи. Протестують. Курочкін і Бергельсон сміються (не в діафрагму, а в обличчя сільраді й двом колгоспам).

Ми забули на початку написати назву цього нового кінофільму. Він зветься: «Курочкін і Бергельсон нахабно привласнюють колгоспне добро».

ДЗЮБЕНКО,
голова виконкому Ставищанської сільради.
БИЧЕНКО,
завклубу.
Житомирська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Директор Кожанського пункту «Заготзерно» т. Тимошкін зустрів десь на дорозі якогось чоловіка й питає в нього:

— Слухай, голубе, як твоє прізвище?

— Кірсанов.

— Так от що, я призначаю тебе завідувати складом. На тобі ключі і хазяйнуй!

— З превеликою охотою! Саме такої роботи я й шукаю.

І почав цей «Кірсанов» завідувати складом. Видавав зерно. Приймав зерно. Кому видавав і від кого (й скільки) приймав — Тимошкін не знає. Ніколи йому було в склад заглядати. Аж ось, як пишуть у романах, «одного чудового літнього дня, коли небо було прозоре і сади зелені», не стало Кірсанова. Зник. Разом із ключами від складу.

Переполошився Тимошкін. Кинувся до складу. Зламав замок. А там не зерно, а пісок лежить, присипаний зверху зерном. Тимошкін аж за голову взявся:

— Невдячний! — закричав він услід зниклому Кірсанову. — Я тобі довіряв, як самому собі, а ти мене під суд підвів!..

І, як пишеться в тих-таки романах: «ніби поділяючи його душевну тривогу, сонце сховалося за хмару».

А. ФЕДУЗ
Фастів, Київської області.

ПРИГОДИ ФАКІРА

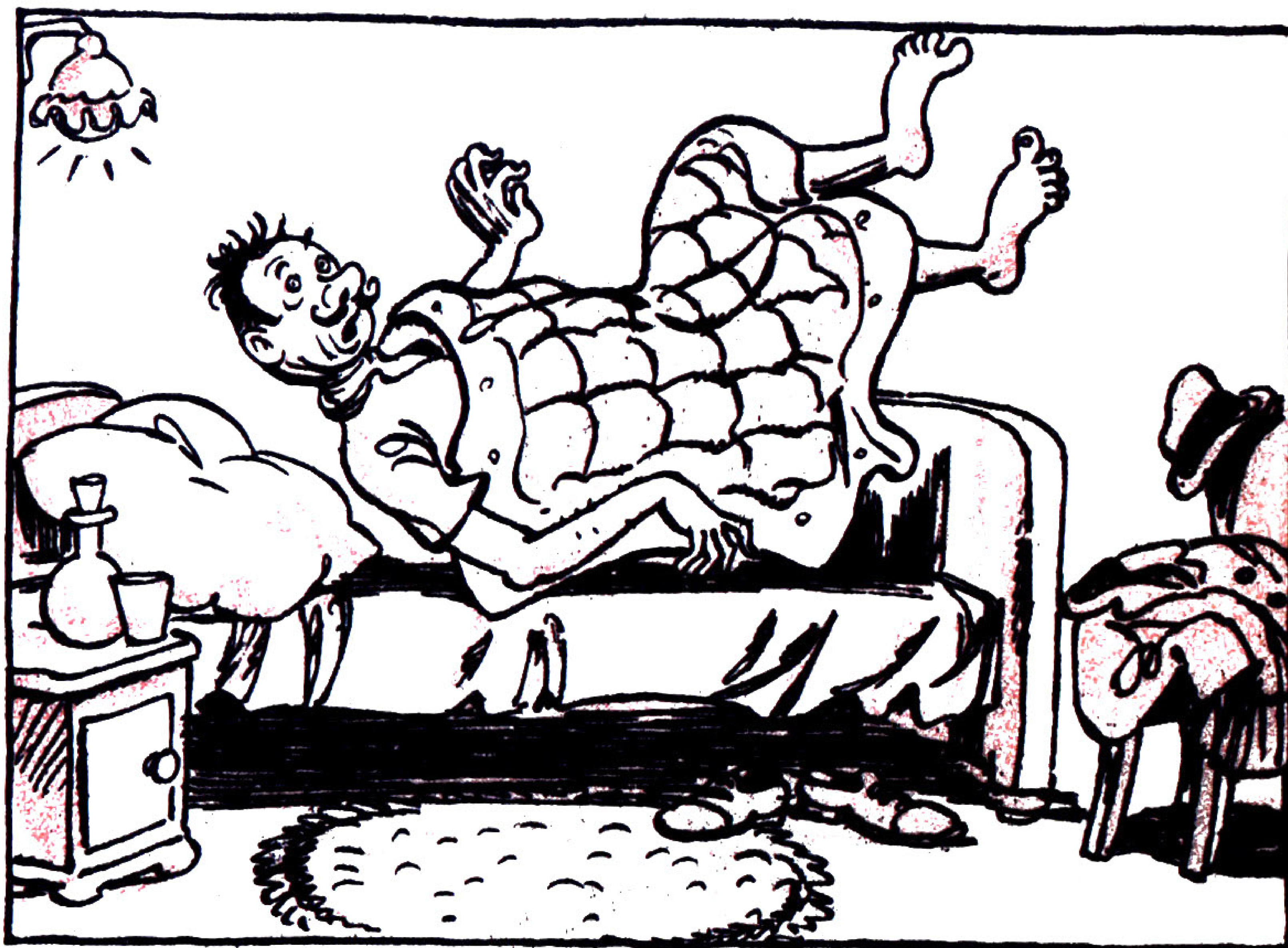
В деяких готелях Донбасу клопи поїдом їдять командировочних.

Мал. В. Гливенка

Номер на естраді

Факір лежав на ножах і почував себе, як у ліжку.

Номер в готелі

Факір лежав у ліжку і почував себе, як на ножах.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Селище Луганка (Єнакіївського району, Сталінської області) розділене на дві частини рікою. Міст через неї ось уже два роки як зруйнований, і потрапити з однієї частини Луганки в другу дуже важко.

Голова виконкому селищної Ради т. Середа та голова колгоспу т. Брехунець не хотять полагодити міст. Колгоспники написали про це листа до Перця, який був надісланий в Єнакієво для вжиття заходів.

Як повідомив редакцію Єнакіївський райвиконком, листа обговорено на засіданні райради. Голові селищної Ради т. Середі та голові колгоспу ім. Калініна т. Брехунцю запропоновано негайно приступити до ремонту моста і через два тижні здати його в експлуатацію.

„На рахунок „Б“

Ідучи назустріч вимогам колгоспників Блакитнянської артілі ім. Комінтерну, Високопільського району на Херсонщині, Перець публікує інтимне листування голови артілі т. Гончаренка та бухгалтера т. Коновала з колгоспною коморою.

ЛИСТ № 1: — «Товариш Должок І. Г. Видай 100 кг житньої муки тим хлопцям, які їдуть за рейсами на театр. **Гончаренко**».

ЛИСТ № 2: — «Тов. Должок відниси до мене додому 50 кг пшиничної муки. **Гончаренко**».

ЛИСТ № 3: — «Тов. Должок завтра ранком принеси на бричку кошолку редіски. **Гончаренко**».

ЛИСТ № 4: — «т. Должок зважте 1 хлібину і віднесіть додому мені. Запишіть на рахунок «Б». **Коновал**».

ЛИСТ № 5: — «т. Должок завтра я їду в район. Приготовте 1 хлібину редіски кг 7—8 і цибулі кг 4—5. **Коновал**».

У зв'язку з поповненням комори новою колгоспною продукцією, розширюється асортимент листування й зростає таємничий рахунок «Б».

Для зручності відкриваємо тт. Гончаренкові й Коновалу новий рахунок «В» (відповідальність за розбазарювання колгоспної продукції). Листування з приводу «рахунка «В» буде опубліковано додатково в розділі «Перець допоміг».

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejournal.com

Мал. О. Козюренка

ДО ПИТАННЯ ПРО РОЗЗБРОЄННЯ

— Де ж логіка! В Китай ми свою зброю вивозимо? Вивозимо! В Туреччину, Грецію, Іран — вивозимо? Вивозимо! А нас обвинувачують, що ми не роззброюємось.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап Вишня, Я. Галан, О. Козюренко, Ф. Маківчук (відп. редактор), О. Михалевич. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-65-56, дод. 34.
Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 13 (120) (на укр. языке). Підписано до друку 17. VII 1947 р. Стат формат 72x105 см. 1 друк. арк.
Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.

БФ 02076 Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2146. Тираж 50.000.